

El Plan de revitalización de las comarcas de interior, en donde ya estamos invirtiendo más de 500 millones de euros y que beneficia a 104 municipios.

El Plan de mejora de municipios, en donde ya hay un plan de más de 350 municipios, y hemos puesto en marcha inversiones que superan los 100 millones de euros.

El Fondo de Cohesión Territorial de la Comunidad Valenciana, en donde hemos ya dado ayudas a 241 pequeños municipios.

La Orden para el desarrollo local, que está encaminado también a favorecer el desarrollo de los municipios de menos de 1.000 habitantes. O, por ejemplo, la realidad, la nueva realidad de los grandes municipios de la Comunidad Valenciana, aparte de lo que son municipios de capital de provincia, en el desarrollo de las leyes de municipios de gran población. En el caso de Elche, Castellón y –la que ya está en marcha– de Torreveija.

Por lo tanto, tanto para el pequeño municipio como para el gran municipio de la Comunidad Valenciana siempre proyectos coherentes, eficaces, sistematizados, que permitan esa tensión constante de un gobierno preocupado porque cada ciudadano, porque al final, cuando hablamos de municipios, hablamos de los servicios que se prestan a todos los ciudadanos de la Comunidad Valenciana, para que cada ciudadano en la Comunidad Valenciana sienta que vive en el mejor municipio del mundo. Que es lo que pretendemos. El pequeño municipio, el mediano municipio o el gran municipio. El gran barrio de una gran ciudad o la calle en un pequeño municipio en cualquier comarca de la Comunidad Valenciana. Que cada valenciano, que cada valenciana sientan que viven en el mejor municipio de todo el mundo. Y eso se consigue mediante políticas de cohesión social, importantísimo, todas las mismas oportunidades, y también mediante políticas de cohesión territorial, todos los municipios también las mismas oportunidades. Así crecemos de forma homogénea y así nos sentimos todos los ciudadanos implicados y comprometidos con este gran proyecto político que es la Comunidad Valenciana.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.

Per a formular la segona pregunta, té la paraula l'il·lustre síndic, senyor Pla, del Grup Parlamentari Socialista.

El senyor Pla i Durà:

Sí, senyor president.

Senyories.

Va a assumir el senyor president alguna responsabilitat pel que fa els esdeveniments fatals ocorreguts a la residència San Lorenzo de Brindisi, de Massamagrell?

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Pla.

Senyor president, té la paraula.

El senyor president del Consell:

Gracias, señor presidente.

Si me permite (*inoible*) de las Cortes Valencianas y el portavoz del Grupo Parlamentario Socialista, le tengo que decir que desde que asumí la presidencia de la Generalitat, desde el primer minuto, porque me corresponde, asumo todas las res-

ponsabilidades de la gestión del gobierno autonómico. Asumo toda la responsabilidad de las cosas buenas y malas que ocurren en la Comunidad Valenciana. Asumo cualquier puesta en marcha de cualquier iniciativa, desde las grandes cosas hasta las cosas que a veces parecen más pequeñas.

Ser presidente de la Generalitat es ser responsable absolutamente de todo, porque se asume con la fuerza que la política en este caso transfiere a quien ha recibido la confianza de la mayoría de los valencianos.

Por lo tanto, responsabilidad siempre, señor Pla. Lo digo porque es importante que usted también asuma de vez en cuando que cuando se es líder de la oposición se tiene que ser responsable de los actos y de las cosas que se dicen; y me da la sensación que muchas veces es usted bastante irresponsable.

Mire, para contestarle a la primera pregunta, decirle en esta cuestión, simplemente, que el subdelegado del Gobierno confirmó –subdelegado del Gobierno de España en la provincia de Valencia–, confirmó que el incendio al que usted hace referencia se debió a un cortocircuito y que la seguridad del centro impidió más desgracias.

En cualquier caso, como cualquier ciudadano, sufrí muchísimo, como sufro siempre que ocurre un accidente de estas características. La consellera de Bienestar Social y yo mismo, que estuvimos en contacto permanentemente, sufrimos muchísimo; porque se sufre, porque hay cinco muertes; porque sufrimos por las familias; porque sufrimos también por las personas que tienen la responsabilidad de hacer posible que ese centro funcione al servicio de las personas, porque sufrimos porque nos corresponde no sólo como políticos, sino también como personas. Y eso nos hace seguir trabajando mucho, y con todo el esfuerzo del mundo, para seguir haciendo posible que esta comunidad siga dando todas las opciones de bienestar a todas las personas que viven aquí, en nuestra comunidad.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Pla, té la paraula.

El senyor Pla i Durà:

Sí, senyor president.

Senyories.

Han passat 37 dies, senyor Camps, des d'este desafortunat accident que va tindre com a conseqüència la mort de cinc persones. Ha tardat vosté 37 dies en fer una referència pública a eixe sofriment, a eixe patiment que diu. Ha fet vosté possible en estos 37 dies que molts pensàrem que açò per a vosté era una cosa menor.

Perquè mire, si vosté de veritat aplica la màxima que hui ha manifestat ací, que assumix totes les responsabilitats, com a conseqüència d'eixe desafortunat accident hauria d'haver pres vosté mesures per a derivar les responsabilitats polítiques d'una cosa que, efectivament, començà siguent un accident, però que des de l'àmbit de la política no pot quedar-se en un accident. Per què? Perquè, mire, si vostés haveren governat com havien de governar esta comunitat, i haver fet possible que tots els malalts mentals tingueren garantit un centre en condicions, amb el nombre de professionals suficients i adequats, i no estigueren on no havien d'estar, segurament eixe accident no havera acabat amb la mort d'eixes cinc persones.

Vosté s'ho ha plantejat això? Per què moren eixes cinc

persones? Perquè no havien d'estar allí, senyor Camps, perquè no havien d'estar allí. Perquè eixes persones, malalts mentals, necessiten d'una atenció que eixa residència no podia donar-los en eixe moment.

Mire, jo lamente molt que vosté no haja eixit, com fa altres vegades, a manifestar públicament, en primer lloc, eixe patiment que ha manifestat; en segon lloc, el condol a les famílies, i, en tercer lloc, haver pres una decisió política per a fer possible que, com a conseqüència d'un fet que correspon a la seua administració, haja passat el que ha passat.

I mire, en eixos 37 dies un altre desafortunat accident. Jo torne a insistir en açò: és un accident, sí; però eixes persones no havien d'estar allí. I per què estan allí? I per què no ha estat possible que la Generalitat garantira els drets d'eixes persones i els seus familiars? En eixe mateix temps, en eixos 37 dies, va haver un accident a Castella-la Manxa, el 16 de juliol. Jo li ho dic, perquè vosté entenga per què nosaltres volem que en este àmbit, que és l'àmbit de representació de tots els valencians, vosté comence a assumir de veritat les responsabilitats que es deriven del fet que eixes persones, que no havien d'estar allí, hui no estiguen entre nosaltres.

16 de juliol: incendi. El 25 de juliol compareix la consellera de Medi Ambient de Castella-la Manxa davant el Parlament, i acte seguit presenta la seua dimissió. El dia 28 de juliol el ple extraordinari aprova la creació d'una comissió d'investigació, demanada pel Grup Popular de Castella-la Manxa, i compareix el president del Govern de Castella-la Manxa. El dia 30 d'agost la comissió d'investigació presenta el seu dictamen. En el mateix temps.

Quina diferència, senyor Camps! Quina diferència! En el mateix temps! Hi ha una actitud per part del seu govern que és «ací no ha passat res». Vosté sap que en eixos 37 dies vosté ha tingut presències massives davant els mitjans de comunicació en esdeveniments importantíssims, segurament; cap referència mai a este fet, ni cap actuació mai per a dirimir les responsabilitats polítiques que es deriven del fet que eixes cinc persones estigueren on no havien d'estar.

Jo li manifeste, senyor Camps, la meua vocació i voluntat de contribuir perquè les coses, des de l'àmbit de la política, puguen resoldre els problemes de la gent. Li ho he dit moltes vegades. Però vosté ha de ser conscient, senyor Camps, que ha, efectivament, de començar a ser president de la Generalitat i president de tots els valencians, de les famílies d'eixes persones i de tots aquells que a dia de hui, malalts mentals, no tenen els recursos necessaris i suficients perquè puguen ser considerats persones amb igualtat de drets a la resta de valencians i valencianes.

I lamente profundament que vosté no siga un poquet més humil, ho lamente. Perquè en la política la humilitat també reflexa la grandesa de les persones. Ho dia Tagore: «Quan més t'apropes a la humilitat, més prop estàs de la grandesa». I vosté s'allunya molt de la grandesa, que pretén amb paraules buides i grandiloqüents, quan no és humil i reconeix errors, quan no és humil i pren decisions que puguen fer confiar a la ciutadania que les Corts, que els representants polítics sabem reconèixer eixos errors i assumir les nostres responsabilitats.

Per tant, senyor Camps, li dic: vosté hui hauria de reconèixer, com a mínim, que no s'han fet bé les coses, i prendre decisions per a, de veritat, començar a assumir responsabilitats polítiques en l'àmbit que siga. M'agradaria que això fóra ací. No m'agradaria que continuara en la senda d'atacar a l'oposició per complir en la seua responsabilitat, que no és altra que donar compte a la ciutadania dels seus drets davant la cambra de tots els valencians.

Gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Pla.
Senyor president, té la paraula.

El senyor president del Consell:

Gracias, señor presidente.

Si leyese o releyese usted las cosas que ha estado usted diciendo durante estos 37 días, le vuelvo a repetir, a usted mismo, a usted mismo le daría vergüenza las cosas que ha dicho (*remors*). Y de ahí la irresponsabilidad de la que le calificaba antes.

A diferencia del presidente de Castilla-La Mancha, yo tuve desde el primer segundo información constante por parte de la consellera de Bienestar Social, que se personó en el centro que sufrió este incendio. Desde el primer minuto, la consellera de Bienestar Social del gobierno de la Generalitat Valenciana me estuvo informando, minuto a minuto, porque estaba allí, exactamente allí, donde se había producido ese incendio. (*El senyor president colpeja amb la maceta*)

Miren, en cuestiones de salud mental ustedes no pueden dar...

El senyor president:

Señor González, le advierto por primera vez.

El senyor president del Consell:

...ni una sola lección...

El senyor president:

Señor González.

El senyor president del Consell:

¿Por qué? Porque durante los años que ustedes gobernaron...

El senyor president:

Señor González...

El senyor president del Consell:

...no sólo cerraron los centros de salud mental, los cerraron, sino que, entre otras muchas cosas, hicieron que este centro en concreto asumiese desde ese minuto, desde el año 1992, cuando ustedes autorizaron la puesta en marcha de esta residencia, la presencia de enfermos de salud mental. Por lo tanto, ustedes, respecto de las políticas de salud mental pueden decir bien poco, bien poco.

Le vuelvo a repetir que en el debate de política general —y no hace un año de todo esto— usted no mencionó ni una sola vez esta cuestión, ni una sola vez habló de los enfermos de salud mental.

Y le voy a decir más. Esa tan cacareada Ley de la dependencia socialista, que usted tantas veces ha comentado desde esta tribuna, no incluía en su proyecto de ley ni una sola referencia a enfermos de salud mental. Ha sido el Partido Popular en España el que ha obligado a Caldera a

que introduzca en esta ley una referencia a la enfermedad de salud mental.

Cero euros, ¡cero euros! dejaron ustedes en sus proyectos presupuestarios el año 1995 en materia de enfermedad de salud mental, y en estos momentos son más de ciento veinte millones de euros los que están presupuestados para todo tipo de discapacidad en nuestra comunidad y en relación en concreto a la enfermedad mental.

El senyor president:

Senyor Such, senyora Llinares...

El senyor president del Consell:

Por lo tanto, señor Pla, ni nos puede dar ninguna... –desgraciadamente, porque siempre es interesante la suma de iniciativas y de ideas y reflexiones sobre esta cuestión–, ni una sola lección, ninguna, de humildad, ninguna, porque desde el desconocimiento, desde la ignorancia y desde la irresponsabilidad se es prepotente, que es lo que es usted, y desde el trabajo, desde el esfuerzo y desde la responsabilidad se es lo humilde que se tiene que ser para estar al servicio de nuestros conciudadanos, que es lo que es este gobierno y lo que es el Partido Popular. Y, desde luego, este presidente de la Generalitat.

La humildad de saber que el esfuerzo diario, el trabajo constante y el trabajo sistemático al servicio de los demás, es ¡lo único! que hace que la presidencia de la Generalitat tenga sentido. ¡Lo único! que hace que ser presidente de la Generalitat tenga sentido es, humildemente, asumir que se está al servicio de los demás, que es lo que hago todos los días. Y conmigo, todos mis compañeros.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.
Se suspèn el ple per quinze minuts.

(Se suspèn la sessió a les 10 hores i 35 minuts)

(Es reprèn la sessió a les 11 hores i 15 minuts)

(Ocupa la presidència la vicepresidenta primera, senyora Rosa María Barrieras Mombriú)

La senyora vicepresidenta primera:

Anem a continuar amb el ple, amb el punt número 3 de l'ordre del dia: presa en consideració de la proposició no de llei sobre la realització d'una campanya informativa pública que explique als consumidors les distintes escales per les quals passa un producte agrari des de l'origen fins al consumidor, presentada pel Grup Parlamentari Esquerra Unida-Els Verds-Esquerra Valenciana: Entesa.

Per a la seua defensa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Pérez.

Proposició no de llei sobre la realització d'una campanya informativa pública que explique als consumidors les distintes escales per les quals passa un producte agrari des de l'origen fins al consumidor

La senyora Pérez i Martí:

Gràcies, senyora presidenta.

Senyores diputades.

Senyors diputats.

Els productors de fruites i hortalisses valencians enfronten un greu procés de reconversió. En els últims temps ha augmentat la inestabilitat en els preus derivant en crisi cada vegada més greu i malauradament habitual. Sembla ser que a poc a poc ens hi estem acostumat, degut a l'entrada de producte dintre d'un lliure mercat.

Degut a l'esmentat, molts agricultors es veuen obligats a abandonar les seves explotacions per falta de rendibilitat. S'ha produït una reducció dels preus percebuts pels productors, en ocasions insuficients per a cobrir els costos de producció que, sumat a l'increment de costos de producció, ha fet disminuir la renda agrària.

Les causes, senyories, són diverses, si bé cap destacar com a principals la pressió de la gran distribució per mantenir i incrementar, si cap, els elevats màrgens comercials i l'increment de les importacions a baix preu de la producció de països tercers. Dites importacions, miren vostés, no han servit per a rebaixar els preus als consumidors.

La competència podria considerar-se, segons el meu parer, deslleial, al no tenir uns costos de producció equiparables als dels productes europeus, on està situada, lògicament, la nostra comunitat. Prenent els preus al consumidor i fent la comparativa amb els preus d'origen, es comprova que els preus en origen es multipliquen per set fins a aplegar al consumidor, existint un diferència mitjana de 420%. Especialment significativa és l'escassa participació dels productors en el preu final de venda al consumidor, sobretot en productes com la clementina, que hi ha una diferència del 13%, el llimó, d'un 20%, o la poma, per dir-ne alguna altre, del 22%.

Podíem tractar la variació interanual dels preus al consumidor, però a mi em sembla que seria una cosa molt embrollada, sobretot perquè principalment aquells membres il·lustres diputats i diputades que formen part de la Comissió d'Agricultura ja s'ho coneixen.

El preu al consumidor no ha parat d'incrementar-se i l'agricultor cada dia minvats els seus preus amb vista a la competitivitat. Per consegüent, es dedueix que l'excessiva inflació és deguda a agents de la cadena comercial que no són els agricultors... (*la senyora vicepresidenta primera colpeja amb la maceta*) –gràcies, presidenta–, però, a més, els beneficis en els descensos en origen dels productes agraris no estan repercutint en el consumidor i sí a estos altres agents de la cadena comercial.

Tot açò, unit a les diferències entre els preus en origen i destí com l'escassa participació dels agricultors en la cadena agroalimentària, determina que alguns agents, que no són precisament ni els agricultors ni els consumidors, estan especulant amb els preus. Els agricultors estan afectats per una quantitat de coses que a mi m'agradaria ressaltar: els consums mitjans necessaris per a realitzar l'activitat agrícola, que ha suposat en l'any 2005 un increment de l'11,9% –aquest 11,9% es referix a les energies i als lubricants–, però també tenim els compostos, amb un increment del 17,6% respecte a la mitjana de l'any 2000-2004, i també existix un altre increment relacionat o referit al manteniment d'edificis o materials, amb un increment concret del 18,8% i 16,10%, respectivament.

Si analitzem l'evolució dels consums mitjans en relació a la renda agrària, podem observar que, mentre el consum mitjà creix en els últims cinc anys un 11,9%, la renda agrària fa un creixement molt menudet equivalent al 0,7%. Es dedueix d'aquesta evolució que les inversions realitzades per al sector, per la reducció de costos, s'ha vist descompensa-